

11244

262

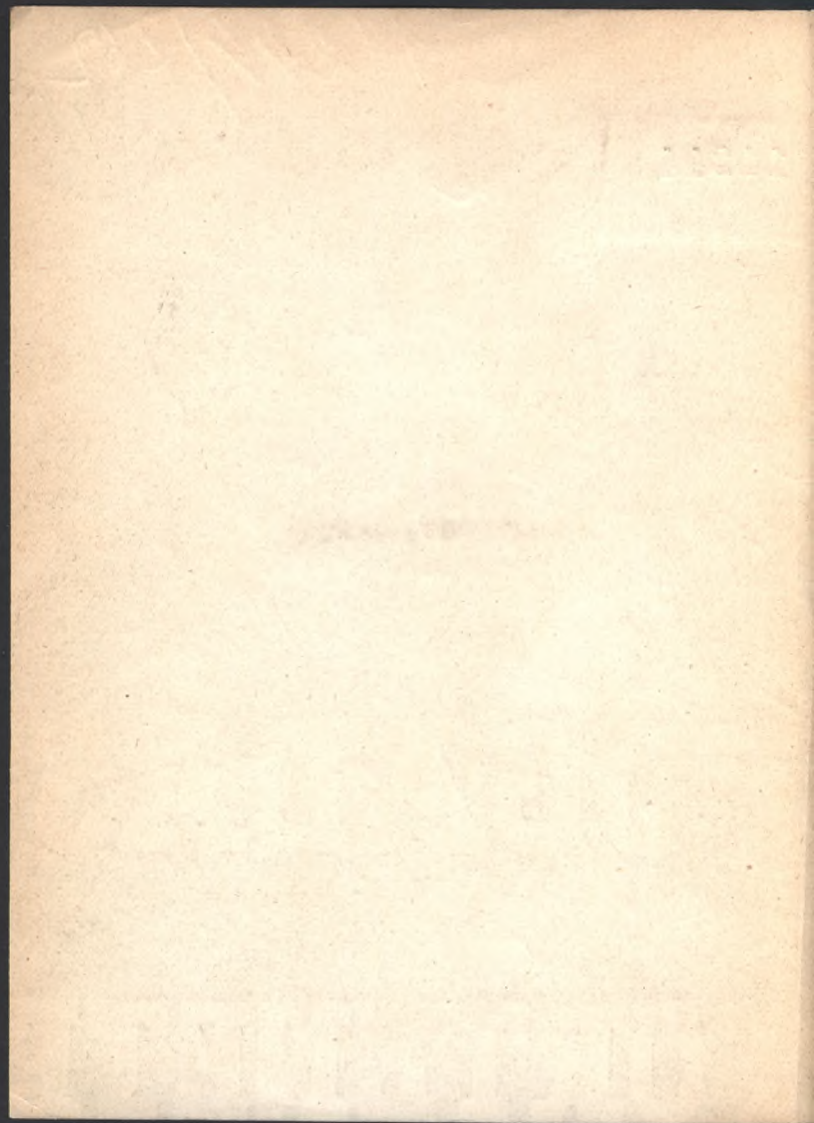
Gosztonyi 11244/18
Ádám
bc

11244

262
szám

EGY FOGADÁS TÖRTÉNETE

EGY FOGADÁS TÖRTÉNETE

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

LITERARIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

bc

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

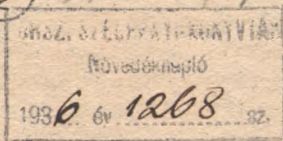
Minden jogot fenntartunk.

A fűdelet Nádas József készítette

Foto: Ufa.

11.244/262

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel.: 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

Hungária Hírlapnyomda R. T., Budapest

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

A színház mögött, a színpadi bejáró közelében, hatalmas autó állt.

Azok, akik elhaladtak az autó mellett, önkéntelenül is megálltak egy-két pillanatra, hogy néhány áhítatos pillantással adózzanak a ragyogó, áramvonalas csodának.

Két fiatalember jött végig az uccán vitatkozva. Külpolitikáról beszéltek. Az egyik ellentmondást nem tűrő hangon magyarázott valamit, amit a másik figyelmesen hallgatott:

— Mert, kérem, ugyebár, a Népszövetség...

De egyszerre elhallgattak, amint az autóhoz értek. Elismerő pillantásokat vetettek az autóra, sőt az egyik körül is járta mustráló pillantásokkal, ahogy vidéken a kispap az uraság paripáit nézegeti.

— Amerikai autó — jelentette ki a fiatalember szakértelemmel — Chrysler... legújabb típus... nyolchengeres...

— Tizenöt-húszezer pengő... — adta le a véleményét a másik is, majd kissé sajnálkozva hozzátette:

— Kár, hogy sok benzint fogyaszt...

Alaposan megbeszélték az autót, teljesen elfeledkezve a Népszövetségről és mit sem törődve a soffőrrel, aki szoborszerűen ült a kocsiban, kesztyűs kezét gögösen a volánon nyugtatva.

A soffőr az autó nyitott ablakán keresztül hallotta, amit a fiatalemberek beszéltek, de nem avatkozott a társalgásba, nem javította ki a téves megjegyzéseket. Úgy ült ott tovább, mint egy panoptikumbeli viaszbaba. Kedve lett volna beszélgetni, de érezte, hogy nem ereszkedhetik le közönséges gyalogjárókhoz. Nem engedi az előkelőség. Elvégre ő báró kistorjai Vezekény Fülöp soffőrije...

Igaz ugyan, hogy a báró kölcsönadta őt Almássi Irma művésznőnek s így most pár napja a művésznő amerikai autóját vezeti, de mi lenne, ha a művésznő váratlanul kijönne a színházból és itt találná őt mindenféle idegen népséggel beszélgetve?...

Szerencsére a kísértés nem tartott túl soká. A két fiatalember letárgyalta az autót és tovább ment, visszatérve a külpolitikára és kritizálva a Népszövetséget.

A soffőr mozdulatlanul ült tovább a volán mellett.

Ekkor már éledni kezdett a színház környéke. Ügylátszik, a harmadik felvonás vége felé jártak bent. Alkalmazottak jöttek ki a kiskapun, majd egy-két szerepét végzett színész jelent meg.

Most egy fiatalember lépett az autóhoz. Nem vizsgálta az autót, ami arra mutatott, hogy soká

szor látta már és bizonyára jól ismerte. Igen, az igazság az volt, hogy a fiatalember behúnyt szemmel is maga elé tudta képzelni Almássi Irma autóját, a szívébe volt vésve minden vonala...

Selyempapírba burkolt, fehér rózsákból álló csokrot tartott a kezében és a Chrysler nyitott ablakán keresztül a soffőr felé nyújtotta:

— Kérem, adja át a művésznőnek...

— Kitől? — kérdezte a soffőr hivatalos komolysággal.

— Ugyanattól, akitől a multkor — felelte a fiatalember.

— Ez nem elég — adta a szigorút a soffőr — a művésznő meghagyta, hogy okvellenül tudjam meg, ki küldi fáradhatatlanul ezeket a fehér rózsákat?

— Csak vegye át — mondta a fiatalember és beadta a selyempapír-ruhás csokrot az autóba, olyan óvatosan, mintha egy vázába helyezte volna el a fehér rózsákat.

Aztán megfordult és el akart sietni.

De ekkor egy különös, mélybúgású női hang zendült fel mögötte, amely pár perccel előbb még a színpadról szárnyalt sok ezer dobogó szív felé: Almássi Irma művésznő hangja:

— Kérem... izé... várjon...

A fiatalembernek láng röppent az arcára. Riadt mozdulatot tett, mint akinek ösztöne azt súgja, hogy el kellene futni, de aztán mégis megfordult és a színésznőre nézett.

Almássi Irma ott állt a járdán, ahogy a színészbejárón kilépett, vállán selyem cape, fején kis

kalap, mely alól sötét, selymes haj hullámszik elő, kissé oldalt hajtja az arcát és szemében megjele-
nik az a furcsa, kedves nézés, amellyel a szín-
padon és az éleiben egyaránt meg tudja bolon-
dítani az embereket. Előbb az autóra néz, a sof-
főrré, aki már leugrott a volán mellől, hogy ki-
tárja a művésznő előtt az autó ajtaját, de zava-
rában a fehér rózsákat az ülésen hagyta.

Almássi Irma a csokorról a fiatalemberre né-
zett azzal a bizonyos pillantással, amely azt lát-
szott mondani:

— Ohó, most megcsíptelek...

A kedves tekintetet komoly és hűvös pillantás
váltotta fel.

— Ki küldi ezeket a virágokat?

— Ott a névjegy... a cédula... rajta... —
restelkedett a fiatalember.

— Azon csak annyi áll: E. T.

— Igenis... Annyit jelent, hogy Egy Tiszte-
lője.

— Köszönöm. Nem mondhatná meg a nevét
is az illetőnek?

— Nem árulhatom el.

— Mért? Az illető inkognitó akar maradni?

A fiatalember összezavarodott.

— Nem. Azaz, hogy... igen!

— Akkor mondja meg neki, hogy tisztelitem.
Nem fogadom el többé a hódolatát. Tartsa meg
a virágait...!

Odafordult a soffőrhöz, hogy kiadja a szigorú
tilalmat.

— Ferenc! Máskor...

— Kérem, művésznő! — vágott közbe a fiatalember — inkább megadom az információt, amit kíván...

— Nos? Az illető neve...?

A fiatalember kétségbeesve nézett körül, mint aki remeg a nyilvánosságtól. A soffőr ugyan most is merev arccal fogta az ajtó kilincsét, de látszott a fülén, hogy mohón szív magába minden szót és a színészbejáró felől is néhányan ide-néztek, mintha kezdenének kíváncsiak lenni a jelenetre.

— Nem itt... — rebegte a fiatalember.

Almássi Irma elnevelte magát.

— Helyes! — gyöngyözött a nevetés az ajkáról — mondja meg telefonon. Hívjon fel holnap délután ötkor!

Beült az autóba és odaszólt a soffőrnek:

— Budára, Ferenc!

A fiatalember hosszasan nézett a benzinfüstbe, amit a Chrysler hagyott maga után.

*

Másnap délután ötkor megszólalt a telefon Almássi Irma lakásán.

— Almássi Irma művésznő? — kérdezte egy idegesen vibráló férfihang.

— Nem — felelt rá egy vastag, nyugodt női hang — itt Málcsi beszél.

— Málcsi? — csodálkozott a telefondrót másik végén az ideges férfihang tulajdonosa, az a bizonyos fiatalember, — miféle Málcsi?

Ebből látszik, hogy a fiatalember egyáltalában nem volt offé a főváros színházi életében, különben tudta volna, hogy Almássi Irma magánéletéhez hozzátartozik Málcsi is. Málcsi teljes nevét senki sem tudja, de mindenki ismeri. Egyesek szerint csak barátnője Almássinak, mások szerint rokon, egyesek szerint önzetlenül végzi szolgálatait Irma körül, mások szerint fizetést kap, de mindenestre óriási szerepkört tölt be. A volt anyaszínésznő (Málcsi állandóan hangoztatja a világ előtt, hogy ő is színésznő) Almássi Irma háztartásában anyahelyettes, házvezetőnő, titkárnő és sok egyéb egy személyben . . .

— A művésznővel szeretnék beszélni . . . — nyögte a fiatalember.

— Ki beszél? — kérdezte ridegen Málcsi, akit bosszantott, hogy valaki ne legyen tisztában az ő személyével.

— Kérem . . . a művésznő nem tudja a nevem . . . de meghagyta, hogy ma délután ötkor hívjam fel . . .

— Ja!? Maga az?

— Én! Igenis én! — felelte boldogan a fiatalember.

— Hát akkor jöjjön már, az ég szerelmére! Várjuk!

A fiatalember úgy érezte, hogy a füle mellett izzóvá forrósodik a telefonkagyló.

— Várnak? — kérdezte elvörösödve, mámorosan.

— Igen, jöjjön, mielőtt besötétedik. A szalónban ég a villany, csak a konyhában nem. Hoz-

zon magával mindent, ami kell, biztosítékot, drótot.

— Drótot? Miféle drótot...?

— Villanydrótot! Hát nem a szerelő beszél?

A telefondrót süketen zúgott. Mácsi beleharsogta:

— Hallo, feleljen, maga nem villanszerelő?

A választ nem hallotta Mácsi, mert Irma belépett a másik szobából és kivette a kagylót a kezéből.

— Hagyd! Ez alighanem a fehérrózsás ember. Beszölt a kagylóba.

— Maga az, barátom? A rózsás ember?

— Igenis, művésznő.

— Hajlandó végre megmondani, hogy ki küldi a virágokat?

— Nem mondhatom... nem merem... a telefonba...

— Miért? Államtitok? Attól fél, hogy kémek kapcsolódnak be a vonalba?

— Nem... hanem úgy gondoltam, hogy... inkább négy szemközt...

— Szóval zárt tárgyalást kér? — nevetett a nő — helyes! Jöjjön el hozzám. Ákos-út 6. Itthon vagyok hatig. Ide tud addig érni?

— Igenis, művésznő. Ott leszek három perc alatt.

— Három perc alatt? Hát hol van maga?

— Itt vagyok, kérem, az Ákos-út sarkán. A trafikból telefonálok. Számítottam rá, hogy külön kihallgatást kapok és nem akartam a művésznőt váratlanul...

— Hát jöjjön!

A telefonkagyló lecsapódott. A fiatalember ki-
lépett a trafikból és megindult az Ákos-úton,
amely lassú emelkedéssel kúszott fel a hegy-
oldalra. A fiatalember, mintha nem is érezte
volna, hogy a magasba megy, lelkesen sietett a
6-os számú villa felé. Mikor azonban a villa ka-
pujához ért, megállt és mély lélegzetet vett. Kö-
röskörül lehúzogatta magán az egyébként kifo-
gástalanul álló és gondosan vasalt kabátot és
megigazította a nyakkendőjét. Jól volt öltözve,
de az eleganciát legfőképp a nyakkendő képvi-
selte rajta. Mint a legtöbb pesti ifjú, ő is a nyolc-
pengős nyakkendőbe öntötte a fényűző élet
iránti minden álmát. Nem, nem lehet mondani,
minden rendes volt rajta, a szolid, magyar sző-
vetből való barna ruha, az ál «antilop»-bőrből
készült cipő, a disznóbőr kesztyű, amit a kezé-
ben vitt, de mindezek fölött magasan kiemelke-
dett a ragyogó szépségű nyakkendő, mely pesti
módra szélesen, lazán volt megköve, részint,
hogy kevésbbé gyűrődjék, részint, hogy többet
mutasson a nyolc pengőnél...

A fiatalember végre megnyomta a csengőt,
amire egy házmesterféle jelentkezett, majd egy
szobalány fogadta, aztán Málesi vette át csa-
lódott arccal, mintha most is a szerelőre számí-
tott volna és bevezetve a szalónba, szigorú han-
gon ennyit mondott:

— Várjon itt.

Azzal magára hagyta.

A fiatalember kényelmetlenül leült egy székre

és feszingve körülnézett. Soha nem látott nagyobb különbséget szobák között, mint itt. Minden szoba másként volt berendezve. Mikor bejött, Mácsi keresztülvezette egy szobán, mely régimódi volt, túlsúfolt és pontosan olyan, amilyennek a képzelet a primadonna szobáját festi. A falon színlapok, koszorúk, fényképek, a bútordarabokon mindenütt díszlárgyak, a röpke színpadi dicsőség maradandó jelvényei.

Ezzel szemben a szalón, ahol várakozott, teljesen modern volt, nagy, színes felületekkel, alacsony bútorokkal, sima falakkal, amik tökéletes színharmóniát alkottak. Minden egyszerű volt és mégis szinte pompás. A fiatalember eddig csak lakásművészeti magazinokban látott ilyen képet.

De nem ért rá jobban körülnézni.

Almássi Irma belépett a másik szobából, nyilván a hálósobából, ahogy az ajtó nyílásán át rövid pillanatra látható bútorokból következtetni lehetett. Az öllözéke is a hálósoba izgató illatát hozta magával. A háziruha és a pizsama ravasz keverékéből születhetett az a könnyed selyemvalami, ami a testét fedte, semmit sem mutatva és mégis mindent sejtetve, a keblek édes domborulatát, a csipők ringó vonalait, zizegve, susogva a vérforraló, hazúg ígéretet, hogy egyszerre csak leomlik és látni enged mindent...

A fiatalember megremegett.

— Nos, barátom — hangzott dallamosan a nő hangja — elárulja végre a nagy titkot?

— Ha óhajtja, művésznő.

— Hát halljuk, ki a megbízója? Ki az a titokzatos tisztelőm, aki a fehér rózsákat küldi? Ki ő és merre van hazája?

— Nem hiszem, hogy ismeri, művészno.

— Mindegy, mi a neve?

— Bakács Tibor.

Almássi Irma tűnődve nézett a levegőbe, mintha emlékezetében kutatna.

— Bakács Tibor? ... Csakugyan nem ismerem. Ki az?

— Én — felelte a fiatalember szerényen.

Almássi Irma megütődve hallgatott kicsit, aztán elnevette magát.

— Maga?

Végignézett Bakács Tiboron. A fiatalember egészséges arca most különösen rózsás volt, mint a csecsemőké — sírás után. Barna szeméből bájos melegség sugárzott, kedves, férfias könyörítés. Határozottan csinos fiúl Gondosan fésült, fényes, hullámos haja is szinte ajánlkozik, hogy a női kéz szelíden végigsimogassa! És egész rendezen van öltözve. Ha nem volna rajta valami szegény-gyanú, majdnem elegáns lenne...

De lehet, hogy mindez csalódás, az első impresszió sokszor tévesen fotografál. Különben is homály van a szobában, az őszi alkonyat pókja árnyékokat sző a falra, nem lehet az arcot tisztán látni...

A színésznő felkattantotta az állólámpát, mely különös ernyője alól rejtélves pászmákban sugározta szét fényét s megvilágította a fiatalember arcát.

— Hány éves maga?

— Huszonnyolc.

Almássy Irma kissé hátrább húzódott, a homályba.

— Huszonnyolc...! Éppen annyi, mint én...

Ezt könnyedén mondta, mintha hazugság volna. Pedig nem hazudott, mindössze három-négy évet lagadott le a korából, három-négy olyan évet, amelyek nem számítanak, amikor még nem volt sikere. A színpadon nyugodtan játszhatott még fiatal lányokat, ám a sok színpadi festék nem használt archőre finomságának és jól tudta, hogy nappal már vigyáznia kell, ha illúziót akar kelteni...

— Ép annyi, mint én — nézett eltűnődve a fiatalemberre — és milyen gyerek még!

— Hogy érti ezt, művésznő?

A művésznő azonban nem válaszolt, hanem tovább kérdezett.

— Hol született?

— Miskolcon.

Almási Irma megrázkódott. Ez egy kicsit kiábrándító volt! Talán öntudatlanul — freudi alapon — a kocsonya jutott Miskolcra az eszébe, azért rázkódott meg...

— Ott is járt iskolába?

— Nem, Budapesten érettségiztem.

— Illetősége?

— Budapest.

— Vallása?

— Evangélikus.

A művésznő kis lélegzetet vett. Ezt a pillanatot

felhasználta a fiatalember és önmagától megszólalt.

— Kérem, nem hoztam bizonyítványokat magammal. Nem tudtam, hogy szükség lesz rájuk. De remélem, művésznő, így is elhiszi, amit vallok...

— Hm... — pillantott rá aggódva a színésznő — biztos, hogy be van oltva himlő ellen?

— Megesküdhetek rá.

— Felesleges. Inkább elhiszem. Vagyoni állapota?

— Szegény. Az egész család vagyontalan. A Bakácsok mostanában mind szegények. Ezzel szemben a családban mindenki büszke rá, hogy nem csével írjuk a nevünket, ahogy hangzik, hanem céhával. Szóval, nem Bakács, hanem Bakách. Ez a céhá az egész vagyonunk — hangzott a felvilágosítás.

— Mit lehet vásárolni manapság céháért?

— Sajnos, nem sokat.

— Tehát kenyeret kell keresni. Mi a foglalkozása.

— A Faértékesítőnél vagyok.

— Mi az?

— Az Ipari Bank egyik alvállalata.

— Oh, az Ipari Bank — mondta Almássi Irma fölényesen — azt ismerem. Báró Vezekény az elnöke.

A másik pillanatban már sajnálta, hogy ezt ki mondta. Bakách Tibor arcán szomorúság vonaglott végig. A szemében olyan kifejezés jelent meg, mint a sebesült emberében, mikor a sebé-

ről hirtelen veszik le a kötést. Aztán lehajtotta a fejét.

— Tudom — mondta halkan.

Almássi Irma szeretne volna megvigasztalni.

— De miért áll? — kérdezte gyengéden —
üljön le. És mondja el szépen, miért küldte nekem
estéről estére a csokrokat? Először is honnan
tudta, hogy a fehér rózsák kedvence virágom?

— Ez az én titkom.

— Eddig az enyém volt. Szóval, kikémlelte.
Másodszor: ha jól sejtem, a Faértékesítőnél nem
fizetnek magának annyit, hogy abból ilyesmikre
teljék. Igaz?

— Sajnos, úgy van.

— Akkor miért tette? Miért dobálta ilyesmire
a keresményét? Mi ragadta meg gondolatlan,
könnyelmű tettére?

Bakách Tibor izgatottan felállt.

— Vártam ezt a kérdést, művésznő.

— És elkészült rá a felelettel?

Bakách Tibor lenézett a cipője orrára.

— Nem — mondta bánatosan — nem készül-
tem el a felelettel. Sokszor próbáltam magamban
megszövegezni, de sohase voltam képes rá. Nem
lehet azt, kérem, szavakban kifejezni...

Almássi Irma olvasvalamit érzett, hogy jó
lenne odalépni a fiúhoz és megsimogatni az ar-
cát. Vagy magához húzni a fejét, azt a barna,
hullámos, selymes haját összekuszálni... De hát
ez botorság volna! Ő, Almássi Irma, a magyar
prózai színpad büszkesége, báró kistorjai Vezé-

kény Fülöp barátnője, akiből minden valószínűség szerint nemsokára méltóságos asszony lesz, nem tehet ilyesmit — egy kis Bakách Tibor kedvéért, akármilyen szeretetreméltó is ez a fiú...!

Megelégedett tehát azzal, hogy lágyra halkította a hangját és gyöngéden mondta:

— Az ilyesmi elmúlik, Bakách úr. Vagy ha jobban esik: Tibor. Maga abból a kivesző fajtából való, amit úgy hívtak valaha: idealista ifjúl. Mindenesetre nagyon kedves volt azokkal a fehér rózsákkal, ahogy meg akart ismerkedni, bár nem mondhatom, hogy a módszer túlságosan új és modern lenne...

— Kérem, én ismeretlen akartam maradni...

— Elhiszem. Éppen ez teszi olyan kedvessé. Mondja, milyen darabokban látott?

— Mindegyikben! — kiáltotta lelkesen Tibor. — Láttam a «Ma is lehet pénzt keresni» című vígjátékban, a «Szerdán szeretlek»-ben, a «Mindig lesznek Romeok»-ban... Minden darabot megnéztem, amelyben fellépett!

— Kedves. És véleménye szerint melyikben voltam a legjobb?

— Kérem, ez nehéz kérdés. Szerintem — mindegyikben a legjobb volt.

— Gyógyíthatatlan — mosolygott Almási Irma — pedig szeretném, ha meggyógyulna. Mert más kivezető út nincs. A kúra első feltétele, hogy nem szabad találkozunk többé.

— De virágot küldhetek...

— Szó sincs róla. Megliltom! Maga nem engedheti meg magának és én nem fogadhatom el,

Bizonyosan nem is egyedül él a fizetéséből, úgy-e?

— Hát .. kissé, bizony, támogatni kell a családomat.

— Sejtettem. Miattam nem fog megvonni semmit tőlük.

Méltatlankodva emelte fel a fejét...

— Nem vagyok én operettszínésznő!

Lágyan a kezét nyújtotta. Bakách Tibor lehajolt rá forró szájával.

— De azt nem tilthatja meg, hogy távolból rajongjak...

— Dehogyan tiltom meg. Csak rajongjon. Sőt: kötelessége lesz, hogy ezentúl is minden darabban megnézzen...

— Ott leszek!

Almássi Irma nem tagadhatta meg magától azt az élvezetet, hogy kacéran, kissé lehúnyt szempillákkal ne ismételve el azt a főző mondást, amit hosszú pályáján már annyi férfinak hazudott:

— Magának fogok játszani...

De ekkor már csöngetett is. Két rövidet egymásután. A jól betanított szobalány megjelent Bakách Tibor kalapjával és kesztyűjével a kezében.

*

A színház Almássi Irma betegsége miatt műsorváltozást hirdetett. A művésznő aznap este egyedül idegeskedett otthon. Nem volt beteg, csak ideges. A betegség meséjével báró Veze-

kényrt akarta meghatni, akit estére a budai vil-
lába várt.

A művésznőnek ugyanis előzőleg némi kis
nézeteltérése volt a báróval. Almási Irma arra
vágyott, hogy a báró feleségül vegye.

— Ez kötelessége — gondolta magában, mi-
kor báró Vezekény két évvel ezelőtt váratlanul
özvegy emberré lett.

— Méltóságos asszony leszek — határozta el
akkor a művésznő magában.

De nemcsak a cím vonzotta. Báró kistorjai
Vezekény Fülöp az Ipari Bank elnöke volt és
évi többszázezer pengő jövedelem mellett több
kisebb-nagyobb birtok felett is rendelkezett.
Azonkívül részvényekben, különböző papírok-
ban, külföldi letétekben is összeszámolhatott
volna néhány millió pengőt.

— Ez mind az özvegyre marad — jutott a szí-
nésznő eszébe, mikor néha álmodozásba merült
— ha Isten ments, valami történne az esküvő
után...

Csakhogy esküvőről szó sem esett köztük. A
báró diplomatikusan kitért minden finom célzás
elől és mikor Almási Irma kissé erőszakosabb
manőverekkel próbált célt érni, báró Vezekény
visszavonult megerősített hadállásaiba.

Ez tavaly történt és majdnem szakítás lett
belőle.

A művésznő megpróbálta kiéheztetni az ellen-
séget, de nem sikerült neki. Ellenkezőleg: ő
maga éhezett ki. Két hónap múlva már anyagi
gondok jelentkeztek a házban, mert hozzá volt

szokva a költekezéshez. Erre meggondolta magát és kibékült a báróval.

Most is hasonló harcok folytak közöttük. Irma a multkoriban vacsorázás közben ismét előszedte a finom célzásokat, amiket a báró ezuttal nem utasított vissza nyiltan. Ki tudja, talán érzelmes hangulatba esett, talán ellágyult a nehéz boroktól és elfelejtkezett az óvatosságról? A művésznő, mikor végre egyedüli maradt, hosszasan ábrándozott az ágyban...

De másnapra kiderült, hogy a győzelem csak ideiglenes volt. A báró ezután óvatosan került minden alkalmat, nehogy az eset megismétlődhessék és kitért minden csapda elől.

Ezért maradt most otthon Almássi Irma, ezért adta a beteget, hogy a báró szánalmát és lovaságát felkeltve, újabb fegyverekkel küzdhesen a cél érdekében.

De báró Vezekény nem jött. Pedig már nyolc óra elmúlt.

Málesi nyitott be a szobába.

— Fülöp nem jön — mondta szomorkásan.

— Nem is fog jönni — fakadt ki Irma bosszankodva — majd holnap reggel távirat érkezik Bécsből, vagy Berlinből, hogy hirtelen el kellett utaznia néhány napra!

— Tévedsz — igyekezett Málesi megnyugtatóni dühöngő barátnőjét, mert félő volt, hogy az izgalom valóban beteggé teszi — te nem jól ítéled meg Fülöpöt. Ő szeret téged!

— Szeret! — kacagott fel drámaian Almássi Irma. — Ez is szerelem?

— Ha nem szeretne, miért tart ki mégis melletted?

— Úgy tart ki mellettem, ahogy a palotája, vagy az autója mellett! Mert drágábbat, jobbat még ő se vehet, nem talál. Annyi vagyok neki, mint a virág, amit a gomblyukában hord: dísz, amire szüksége van, hogy az emberek bámulják. Ezért keltek neki! Ezért hajlandó elmenni velem bármelyik előkelő, nyilvános helyre vacsorázni, de az nem jut eszébe, hogy idejőjjön, amikor beteg vagyok...

— Majd meglátod, hogy mégis csak eljön, — jelentette ki Málcsi.

Az ablakhoz lépett és kinézett, mintha arra számítana, hogy a báró autója mindjárt megjelenik a ház előtt.

Amint kinézett az ablakon, összecsapta a kezét. Autónak nyoma sem volt a ház előtt, e'lenben Bakách Tibor fel és alá sétált a járdán, mint egy magányos őrszem.

— Ajjaj! Az a fiatalember megint itt van!

— Kicsoda? — ugrott fel Almássi Irma a rekamiéről — Bakách Tibor?

— Igen. Fel és alá sétál a ház előtt.

— Szent Isten — csapott a homlokára a művésznő — ez a számár komolvan vette a betegségemről szóló ujsághíreket! Ez képes itt aggodni értem az ablak alatt egész éjjel. Még csak ez kellett!

— Mi lesz, ha a báró jön és meglátja az utcán? — rémüldözött Málcsi.

— Semmi sem lesz! Azt hiszed, Fülöp észre-

vesz valakit az uccán? Csak már jönne!... De azért jobb lesz, ha nem mutatod magad az ablaknál, Mácsi! Az a fiú meglát és még képes becsengetni...

Mácsi visszavonult az ablaktól. Leült egy székre és hallgatott. Nagyon halkán, hogy Irma ne hallja, sóhajtott is. Már ő is feladott minden reményt, hogy a báró eljön.

Ekkor azonban motorzúgás hallatszott, ami a ház előtt ért véget. Autó állt meg lent és megszűnt a kapu csengője.

— A báró...!

Mácsi felugrott a székről. A művésznőre azonban pont ellenkező hatást tett a csengetés; ő ugyanabban a pillanatban végigdőlt a díványon.

Feszült pillanatok következtek.

Végre kitérte a szobalány az ajtót és beengedte a látogatót. Almássi Irma fátyolozott pillantással emelte fel a fejét, de mindjárt kerekre nyílt a szeme.

— Szerbusz, édesem. Csakhogy még élve találak... — zengett feléje egy érces női hang.

A látogató nem Fűöp báró volt, hanem Erős Anna, operaénekesnő, akiről sohasem lehetett tudni, hogy Berlinben, Stockholmban, vagy Koppenhágában énekel-e? Jól megnőtt, molett természetű hölgy volt. (Hja, neki nem kellett vigyázni az alakjára, hogy el ne hízzék!)

— Hozott Isten, édesem — mosolygott feléje Almássi Irma.

Magában pedig azt gondolta:

— Ezt is éppen most hozta ide az ördög!

Nem azért bosszantotta az operaénekesnő megjelenése, mert a bárót várta. Magában már egy félórája lemondott róla, hogy a báró megjelenik. Ha pedig mégis megérkeznék, méltó büntetés lesz a számára, hogy nem találja egyedül. Inkább azért bosszantotta Erős Anna látogatása, mert tudta, hogy az énekesnő nemcsak beteglátogatás céljából jött hozzá, hanem pénzért. Almási Irma ugyanis tartozott a barátnőjének. Nem sokkal, csak ezer pengővel, amit tavaly kapott tőle köcsön, akkor, mikor a báróval az a kéthónapos viszály volt. Nem akarta az ékszerait zálogba tenni és inkább kölcsönkéréssel segített pillanatnyilag magán. Mikor a báróval kibékült, visszaadhatta volna az ezer pengőt, de akkor már Erős Anna megint valahol külföldön esatangolt.

Most ismét megjelent a betegség hírére. Finom orra volt, megérezte, hogy Irma és a báró között baj van. Jött menteni az ezer pengőjét.

Lám, most is, az első pár szó után, megállapította, hogy Irmának semmi baja nincs és szimatolva kérdezte:

— Vársz va'akit?

Málesi már akkor nem volt a szobában, magára hagyta a barátnőket, csatározzanak egymással, úgy, ahogy tudnak.

— Azt akarod tudni, édesem — kérdezte Almási Irma élesen — hogy a báró eljön-e? Nem jön, édesem, mert Bécsbe utazott halaszthatat-

lan ügyben. De azért lehet, hogy repülőgépen még visszajön ma este a kedvemért... — tette hozzá óvatosan.

Ezzel tiszta helyzetet teremtett. Nem kell szégyenkeznie, ha a báró nem jön. Másrészt, ha Fülöp mégis megérkeznék, azt is ki lehet magyarázni...

Anna belenyugodott a felvilágosításba s a saját dolgáról kezdett beszélni, mintha egyéb sem érdekelné. Újabb külföldi szerződéseiről mesélt. Közben azonban látszott rajta, hogy szívatol valamit, ami nyugtalanítja.

Végre kibökte.

— Mondd csak, édesem, a báró újabban féltékeny? Órítet téged?

Irma megdöbbsent.

— Miből következteted ezt?

— Abból, hogy egy férfi gyanusan sétálgat a ház előtt. Olyan magándetektívféle.

Almássi Irma felkacagott.

— Nem, édesem — mondta boldogan, hogy valamivel letromfolhatja a barátnőjét — az nem magándetektív, csak egy kedves, rajongó fiatalember, aki halálosan szerelmes belém.

— Halálosan? — huzta fel Anna a szemöldökét.

— Igenis, halálosan. Mit csodálkozol ezen? Nem tudod elképzelni, hogy valaki belémszeressen?

— Dehogynem. Csak csodálkozom, hogy még létezik ilyesmi. Ilyen idealizmus...

A szavaiból lekicsinylés áradt.

— Látod, hogy létezik — mondta Irma olyan hangon, mint aki minden áron felül akar maradni — ez egy idealista fiatalember. Abból a fajtából való, amelyik a múlt században párba-
józott a hölgyéért, vagy, ha nem volt hölgye, akkor elment a színház elé és kifogta a primadonna kocsija előtt a lovakat...

— Most azonban nem ihatja ki az autóból a benzint!

— Hiába viccelsz, ezt nem lehet kigúnyolni. Persze, megértem, fáj, hogy neked nincsenek ilyen rajongóid. De azért ez mégis gyönyörű dolog. Be kell látnod, hogy van valami megtisztító, felemelő érzés abban, hogy ilyesmi még létezik. Hogy vannak, akik ilyen ideálisan szerelmesek belénk.

— Édesem, nem is tudom, hogy te ilyen szentimentális vagy!

Hát ez bizony gyöngériposzt volt. Irma világosan látta, hogy Erős Anna pukkad az irigységtől, szinte még kövérebb lesz tőle. Persze, ő nem tudott vigyázni az alakjára. Azért irigyel tőle minden hódítást, azért próbál cinikusan mindent lekicsinyelni. Csakhogy nem tud mélyebb vágást adni, mint azt, hogy: szentimentális vagy...

De Erős Anna még nem végzett. Az ablakhoz ment és a függöny széle mögül hosszú, vizsgáldó pillantással figyelte az alant sétáló fiatal-embert.

Aztán diadalmasan fordult vissza a színpad-
höz:

— És azonkívül rosszul ismered az emberek, édesem...!

— Mért? — képedt el Almássi Irma.

— Ez neked egy idealista ifjú? — csattant fel Erős Anna szopránja gúnyosan, ahogy visszafordult az ablaktól — ez, édesem, egy húsból és vérből való mai fiatalember. Egy törtető, okos fiata'ember.

— Okos? — ámuldozott Almássi Irma — honnan veszed azt, hogy okos?

— Persze, hogy okos. Mit gondolsz, miért főz ez téged? Mert színésznő vagy. Mert neki dicsőség az, ha te kitünteted a barátságoddal. És mert okos fiú, kitalálta, hogy érzelmi lény vagy, szentimentális hangulataid vannak, mint minden mai, cinikus nőnek. Egyébként nem is különösen szép fiú. Igazán nem tudom, mit eszel rajta?

— Nem eszek semmit rajta. Ne csavard el a dolgokat. Nem ő tetszik nekem, hanem én tetstem neki. Bámulatos nő vagy, Anna. El akarod vitatni még azt is, hogy ez a szerencsétlen fiú ideálisan szerelmes belém...

— Ideálisan! — kacagott fel Anna. — Mondtam már, hogy mért főz téged? Mert az előnyt, előmenetelt jelent számára! Tudod te, milyenek a mai fiatalok? Ezeknek kenyérgondjaik vannak, ezek törtető, ezek stréberek, ezeknek pénz kell, állás kell, ezeknek a szerelem is csak lépcső a gondtalan egzisztenciához! Mit tudod te, hogy ez mit akar? Talán a báróhoz akar rajtad keresztül hozzáférközni? Talán protekciót akar?

Az én szemem nem csal, édesem. Ez a fiú el akar érni valamit általad és bolonddá tesz téged! Halálosan szereelmes beléd? Ajjaj, édesem. Garantálom neked, hogy ha holnap bemutatnék neki egy öreg milliomosnőt, aki még szerelemre vágyik, boldogan venné el feleségül!

Almássi Irma elfeledkezett a betegségéről és felállt. A szeme villogott. Az, hogy a báró nem jött el, az, hogy Anna megpróbálta lekicsinyelni, bosszút kérően süvített a szavában.

— Ezért meglakolsz, Anna. Szavadon foglak. Hajlandó vagyok fogadni, hogy nincs igazad. Ez a fiú halálosan szerelmes belém, ez idealista és sose venne feleségül egy öreg nőt csak azért, mert gazdag. Hajlandó vagyok fogadni az ezer pengőbe, amivel tartozom neked?

— Hogyan? — kérdezte Erős Anna kissé megszeppenve.

— Dupla pénzt adok — vágta oda fölényesen Almássi Irma — ha én veszek, akkor kapsz kétezer pengőt, ha te vesztesz, akkor csak ezer pengőt kell fizetned.

Erős Anna a homlokára tapasztotta a kezét, mint aki erősen gondolkozik.

— Megbolondítás! Hol itt a dupla pénz? Ha te vesztesz, akkor természetesen megfizeted az ezer pengőt, amivel tartozol és az ezer pengőt, amit a fogadáson vesztettél. Szóval csak egy az egyhez. Azaz várjunk csak! Ha én veszek, akkor nem kapom meg az ezer pengőt, amivel tartozol, hanem még nekem kell hozzá ezret fizetnem. Hiszen itt én adok kettőt az egyhez...!

— Helyes — felelte a színésznő nyugodtan!
— nekem így is jól

— De hogyan kerítünk egy olyan gazdag asz-
szonyt, aki a kedvünkért belemegy ilyen bolond-
ságba?

— Nekem van egy özvegy amerikai, millio-
mos nagynéném. Amhell Krisztina a neve és hat-
vanhétéves.

— Ahá, értem már a dolgot. Várjuk meg,
amíg az átjön Amerikából és addig neked nem
kell megfizetni az ezer pengőt, amivel tartozol?
Erre megy ki az egész?

— Nem! Semmit sem kell várni. A nagyné-
ném véletlenül most itt van Pesten. Gyere el
holnap és itt találod...

— Rendben van.

— Áll a fogadás?

— Áll.

— Akkor most hagyj magamra, Anna. Kissé
fáradt vagyok...

Az énekesnő elbúcsúzott. Mikor kiért a kapu
elé, megállt és körülnézett. Az előbbeni fiatal-
embert kereste a szemével. De Bakách Tibor
már nem volt ott.

— Ahá — ragvogott fel az énekesnő szeme
— csak eddig tartott az idealizmus... Megunta
a strázsálást a kis idealista és elpárolgott... Re-
mek! Ezer pengőt fogok nyerni rajta...

*

Mikor másnap Erős Anna megjelent a budai villában, Mácsi fogadta.

— Az amerikai nagynéni itt van — suttogta.

Anna egy öreg hölgyet talált a szalonban. Az idős hölgy egy fotelben terpeszkedett. Kövér testére ízléstelen ruha feszült, a fején is díszes kalap ragyogott, ami nagyon rosszul állt neki. A tarka színek éles ellentétben álltak ősz hajával.

— Lehet, hogy sok pénze van neki — gondolta Anna magában — de ízlése nincs egy csipetnyi sem...

Az idős hölgy orrán szemüveg rezgett, amit megigazított, mikor Anna hozzálépett.

— Jó napot! Irma nagynénjéhez van szerencsém?

A nagynéni ajka görcsös mosolyra feszült és különös hangon kérdezte:

— What?

— Oh, ez csak angolul tud — gondolta Irma magában és most már angolul kérdezte:

— Are you Mrs. Amhell?

Az öregasszony ekkor hatalmas retikülje után nyúlt és valami furcsa, amerikai hallócsövet vett elő belőle. A füléhez illesztette és fejét a süketek szokása szerint kissé oldalt hajtva kérdezte az előbbinél is sipítóbb hangon:

— What?

— Ajjaj — morogta Anna — még hozzá süket is! Ezzel nehezen fogok boldogulni!

Odahajolt a hallócsőhöz és belekiabálta:

— How do you do, Mrs. Amhell?

Ekkor különös dolog történt. Mrs. Amhell fel-

Állt a karosszékből, kiegyenesedett és a terméte, mintha kétszeresére nőtt volna. Letette a hallócsövet, levette orráról a rezgő szemüveget, leszedte fejéről az ízléstelen kis kalapot s utána leemelte az ősz parókát is, ami alól sötéten ragyogott elő — Almássi Irma simán hátrafésült haja.

— Irma!... Megbolondultál? — csodálkozott Erős Anna.

— Ne beszélj semmit — mondta a színésznő — nem ismertél meg! Tehát az a fiatalember sem fog megismerni... Szükségem volt erre a próbára. Most már nyugodt vagyok Csak félek, hogy nem birom sokáig, mert nagyon kövérre vagyok tömve és úgy érzem, hogy mindjárt megsülök...

Elkezdte levetni magáról a ruhákat és közben gúnyos nevetéssel utánozta Erős Anna angol kifejtését.

— How do you do, Mrs. Amhell?

— Szóval te leszel a saját nagynénéd? — kérdezte az énekesnő.

— Ha az embernek nincs milliomos nagynénje, kénytelen maga alkotni egyet... Van valami kifogásod ellene?

Anna megvonta a vállát.

— Nekem mindegy. Most már csak az a kérdés, hogy ismerkedünk meg azzal az idealista fiatalemberrel?

— Nagyon egyszerűen. Bakách Tibornak hívják. A Fatermelőnél dolgozik. Ott megtudod a címét. Aztán felmész a családhoz.

— Én?

— Tel. Azt mondod, hogy megérkezett egy amerikai rokonod, aki levelet hozott valami Bakácsnak. A bejelentőbe kerested ki a címet. Persze, nem tudod, hogy mi van a levélben, amit Amerikából hoztam a rokonaiktól.

— És ha nem vállalják?

— Légy nyugodt, vállalni fogják. Kinek nincsenek rokonai Amerikában?

— Dehát mért kellek én? Mért nem mehetsz mindjárt te?

— Mert én öreg asszony vagyok. És dúsgazdag vagyok. Én csak szívességet teszek. Neked kell mindezt megmagyaráznod. És neked kell felhívnod a figyelmet arra, hogy gazdag özvegy vagyok s esetleg még szívesen férjhez is mennék újra...

— Hogy te milyen okos vagy, Irma — kiáltott fel Anna bámulattal. — Miket tudsz kitalálni!...

— Mindent meg lehet csinálni — mondta a színésznő energikusan — ha az ember erősen akarja...

Az utolsó szónál azonban a hangja kissé bizonytalanná vált. A báró jutott az eszébe, aki nem Bécsbe utazott, hanem jóval messzebb, Londonba és rövid levélben jelezte, hogy csak néhány hét múlva tér vissza. Mégse lehet mindent megcsinálni! Például azt egész akaratával sem tudta eddig elérni, hogy báró kistorjai Vezekény Fülöp feleségül vegye. E pillanatban nagyon haragudott rá, szinte halálos gyűlöletet érzett

iránta. Oh, ha megsebezhetné, ha megbánthatná, ha bosszút állhatna rajta valahogy!...

Az a kedves, szerelmes fiú jutott az eszébe: Bakách Tibor. Milyen naiv, milyen rajongó, milyen idealista! De vajjon csakugyan az-e? Ki állja-e a próbát? Olyan ez, mint mikor a megkarcolt aranyra királyvizet csepegtetünk, hogy kibírja-e? Az igaz szerelem próbáját...

— Ha nyerek rajta ezer pengőt — határozta el magát e pillanatban Almási Irma — megcsalom vele a bárót...

II.

Egy fiatal lány nyitotta ki az ajtót. Szemüvegét viselt és az arcán szeplők virítottak. De egyébként helyes, kis fruskának látszott.

— Kit tetszik keresni?

— Bakács urat.

— Melyiket? A papát, vagy Tibort?

Erős Anna zavarba jött. Hirtelenében keresztülfutott az agyán, hogy a legjobb lenne szó nélkül megfordulni és elsietni. Minek is vállalta ezt a szerepet? Ilyen ostobaságokba ugratja be őt Irma! Hallatlan! De most már nem lehet elfutni...

Zavartan köhintett és azt mondta:

— Izé... kérem... üzenetet hoztam Amerikából.

A szeplős kislány csodálkozva nézett rá, aztán azt mondta vontatottan:

— Nincs senkink Amerikában...

— Akkor tévedés lesz — hebegte az énekesnő.

Kissé restelkedve, de némi titkolt örömmel, hogy máris megfordulhat és megmenekül a továbbiaktól.

— De azért tessék bejönni — folytatta a fiatal lány és mintha valami remény csillant volna föl a hangjában — talán a papa jobban tudja...

Hosszú, sötét előszobán keresztül bevezette a hölgyet a nappali szobába, ahol egy öreg úr ült. Deresbajuszú, kissé elhízott ember volt és az arcát ősz tüske borította. Bakách Mór lemondott a borotválkozásról, mióta nyugdíjazták. Nem lehetett több ötven évesnél, de a nyugdíjaztatás, amely nemcsak anyagilag, de lelkiileg is súlyos csapást jelentett rá, egyszerre megöregítette. Fáradt pillantással nézett a lányára.

— Mi az, Bözse?

— Ez a hölgy valami üzenetet hozott Amerikából...

Bakách Mór úgy emelte fel a fejét, mint a kivénhedt tüzoltóló, amikor a tűzjelzést hallja. A szeme megcsillant, visszatért bele az élet.

— Amerikából? — kérdezte kissé csodálkozva, föprengve, de egyben felcsillanó szemmel reménykedve.

— Amerikából...

Ez a szó végigrepült a lakáson, halkan, de mégis zúgva, harsogva, mint az angyalok harsónája, titokzatos ígérekkel, reményt keltve, izgató eseményeket hirdelve... Senki se mondta hangosan, mégis, mintha a rádió vitte volna szét, meghallották a lakás többi részében is és egyre-másra új személvek nyomultak be a szo-

bába. Bejött egy fiatalember, akiben az énekesnő azonnal felismerte Bakách Tibort. A fiatalember azonban nem ismerte meg a hölgyet, ami abból látszott, hogy egy pillanatig idegenül nézett rá, aztán rögtön udvariasan bemutatkozott. Később egy idősebb asszony, majd egy hervadt emberke lépett be. Az idősebb asszonyról kiderült, hogy Régi néni, Bakách Mór nővére, aki évekkel ezelőtt — Bakáchné halála után — költözött a házba, hogy a háztartás vezetésében segítsen és azóta itt ragadt a családban. A hervadt emberke személye egyideig rejtélyes volt. Később — a társalgás során — kitudódott, hogy szegény rokon, Bakáchéknál is szegényebb és érdekből szokott látogatóba jönni.

Az «Amerika» szó a remény villanyáramával telítette meg a szobát. A szegénységtől csüggedt szívekben gyorsabban kezdett lüktetni a vér, a szemek felcsillantak, senkise tudta, miről van szó, de mindegyik rögtön reménykedni kezdett valamiben. Régi néni két éve sírt, hogy kőszvénye van, amit gyógyítani kellene, háromhónapos fürdő-kúra kellene. Most ezt az álmot látta hirtelen megvalósulva lebegni a szeme előtt. Bözsi állás után szaladgált, holott az Iparművészetre szeretett volna járni, de nem volt pénz a tandíjra, még csak a beiratkozásra sem. — Ha valami történne — villant fel Bözsi agyában — ha kiderülne, hogy nagy amerikai örökséget kapunk, beiratkozhatnék végrevalahára az Iparművészetre...

Bakách Mór is valami csodára gondolt. Talán

a jóistennek valahogy tudomására jutott, hogy Bakách Mórt igazságtalanul nyugdíjazták és most más oldalról akarja őt kárpótolni...?

De még a szegény rokon is izgatott lett. Adorján bácsi, így hívták a hervadt emberkét, a multban mindig megkapta Bakách papa viselt ruháit. Ma azonban, hogy megint feljött némi viselt ruha reményében, megdöbbenve értesült róla, hogy Bakách Mórt időközben nyugdíjazták és hogy Bakách papa ezentúl saját maga fogja viselt ruháit elhordani. Ez teljesen sötétté varázsolta a jövőt Adorján bácsi előtt.

— Nem lesz egy ruhám se, amiben meghalhatok, — jajdult fel szokásos, tragikus hangján — papírban fognak eltemetni...!

Most egyszerre Adorján bácsi szívébe is visszatért a remény, hogy mégis megkapja Bakách papa viselt ruháit...

Egyedül Tibor nem gondolt semmire. Gyanútlanul, értetlen csodálkozással kérdezte az idegen hölgytől:

— Kitől hozott üzenetet Amerikából?

— Nem én hoztam üzenetet — felelte az énekesnő — hanem egy rokonom, aki most érkezett Csikágóból. Amhell Krisztina a neve. Angolul: Mrs. Christine Amhell.

— Amhell — töprengett Bakách Mór — nem ismerem...

— Természetesen — bólintott az énekesnő — ő sem ismeri önöket. Csak valaki megkérte őt, hogy keresse fel Budapesten a rokonait, akiket Bakácsnak hívnak...

Erős Anna elővett egy gyűrött cédulát a rejtőkülséből. Arra az volt írva:

— Bakács, Budapest, Hungary.

A cédula kézről-kézre járt, úgy nézte meg mindenki, mint egy fontos okmányt. Valamennyien bólongattak, mint a pingvinek, csak Tibor jegyezte meg szárazon:

— Más Bakácsok is vannak Pesten. Nem valószínű, hogy nekünk szól!

— Hogy mondhatasz ilyent! — riadt fel Régi néni — miből gondolod, hogy nem rólunk van szó?

— Mert itt Bakács csével van írva, mi pedig céhával írjuk a nevünket.

Bakách Mór és Régi néni, akik eddig vállvetve tartották fent és védelmezték a családban a céhá tradícióját, most egyszerre legyintettek kicsinylőleg a kezükkel:

— Oh, az nem számít! Egy betű nem sokat jelent! Pláne Amerikában, ahol demokratikusan gondolkoznak az emberek...

Egyszerre demokratikus érzelmű lett mindenki a szobában.

— Nem lehet másról szó, mint Rieger Jancsirról — ütött Bakách papa hirtelen a homlokára — biztos ő emlékezett meg rólunk Csikágóban.

— Ki az, apus? kérdezte Bözsi meglepetten.

— Szegény, boldogult édesanyátok sógora. Huszonnégy évvel ezelőtt vándorolt ki Amerikába. A katonaság elől szökött meg. Oh, hogy ez előbb nem jutott eszembe!

— Azt hiszem, levelet is küldött — mondta Erős Anna.

Most már nyugodtan tehetette ezt a kijelentést, tudta, hogy Bakáchéknak mégis van rokonuk Amerikában, sőt már a rokon nevét is tudta.

— Hol a levél? — kérdezték egyszerre möhön négyen is. Különösen Régi néninek ragyogott a szeme. Ő már látta is a levelet képzeletében maga előtt. Nagy, pecsétes levélnek képzelte és főleg vastagnak, mert valószínűleg dollárok is vannak benne...

— A levél Mrs. Ambellnél van — jelentette az énekesnő komolyan.

— Miért nem hozta el? — kérdezte Bözsi szemtelenül.

Erős Anna méltóságteljesen felelt:

— Mert Mrs. Ambell engem csak azzal bízott meg, hogy kutassam fel önöket és derítsem fel a tényállást...

— És ő maga... nem tehetette volna meg ezt? ... — kérdezte Bakách papa bizonytalanul.

— Nem. Kérem, értsék meg, Mrs. Ambell idegen, járatlan itt a városban. Különben is ő független, gazdag hölgy, csak szívességből vállalta a dolgot...

A következő öt percben nem esett másról szó, csak Mrs. Ambellről. Az énekesnő áradozva mesélt amerikai nagynénjéről és a többiek áhitattal hallgatták. Néma megilletődéssel vették tudomásul, hogy Ambellné férje nemrég meghalt. Vendéglői voltak Csikágóban és hárommillió dollárt hagyott az özvegre.

— Hárommillió dollár! — sóhajtott me-
rengve Adorján bácsi.

A sóhaj tovább rezgett a szívekben. Erős Anna úgy tett, mintha nem venné észre a hatást, amit szavai keltettek és tovább jellemezte az özvegyet. Elmondta, hogy Amhellné ugyan hatvan éven felül van, de ezt nem kell észrevenni, ha beszélnek majd vele, mert Amhellné még nagyon életvidám asszony, nincs kizárva az sem, hogy férjhez fog még egyszer menni. Érdekes azonban, hogy maga korabeli férfiről hallani sem akar, csak a fiatal emberek tetszenek neki. Ezt meg kell érteni és meg kell bocsátani neki, mert amerikai nő, aki nem törődik a világ ítéletével. Amerikában sok olyan gazdag hölgy van, akik maguknál sokkal fiatalabb férfiakkhoz men-
tek feleségül...

A Bakách-család mindezt csodálkozva hallgatta.

Mrs. Amhellről újra a levélre terelődött a szó és megállapodtak abban, hogy másnap este szívesen látják a milliomos özvegyet vendégül és nagyon hálásak lesznek, ha elhozza a levelet.

Erős Anna megígérte, hogy holnapra elhozza az özvegyet a levéllel, aztán elbúcsúzott.

A Bakách-család tagjai izgalmas találgatásokba merültek. Vita is támadt: Adorján bácsi nem akart eltávozni, mindenáron ott akarta megvárni a másnap estét. Alig lehetett eltávolítani...

Aztán Régi néni, Bözse és Bakách papa kezdtek tanácskozni azon, hogy készítsenek-e más-

napra nagy vacsorát, mert, ha Mrs. Amhell másnap este megjön, természetesen ott kell fogni vacsorára. De mit adjanak ilyen nőnek enni, akinek hárommillió dollárja van? Ki tudja, milyen ételekhez szokott? A tanácskozás mélyen belenyult az éjszakába.

Aznap éjjel keveset aludtak a Bakách-család tagjai.

Csak Tibor aludt mélyen és nyugodtan. Ő Almássi Irmáról álmodott...

Másnap délután csigalassusággal másztak az órák. Végre besötétedett, Tibor is hazajött és nyolc óra tájban megrebbent a csengő.

Régi néni szaladt ki az előszobába és fogadta a vendégeket. A többiek várakozva meredtek az ajtóra.

Régi néni szélesre tárta az ajtót és Erős Anna bevezette Amhell Krisztinát, mint valami királynőt.

Annyi bizonyos, hogy Mrs. Amhellen valóban volt egy és más királynői. Elsősorban is olyan rettentő, ódivatú kalapot viselt, mint amilyenben az angol királynő jár állandóan, másodsorban pedig annyi ékszer csillogott rajta, mintha egy Váci-utcai ékszerüzlet mozgó kirakatnak szerződtette volna. A füléből diónagyságú butonok lógtak, a nyakában collier függött, a vastag, briliáns karperec pedig, amely a csuklóját átfogta, csak kezdete volt a többi karperecnek, melyek a karját egész a könyökig befedték, kihívó, kápráztató csillogással csörögtek. (Almássi Irma végre felrakhatta összes ék-

szereit magára, sőt még a színpadi ékszereit is segítségül hívta. Úgyse merik ezek azt hinni, hogy nem valódi!)

Egyébként Mrs. Amhell kellemetlen látványt nyújtott jóízű ember számára. A korához, ősz hajához egyáltalában nem illett a sok ékszer és a túlságosan cifra ruha. De ezt rögtön megbo-
csátotta neki Régi néni, Bakách papa, sőt Bözse is. A hárommillió dollárra gondoltak és meg-
hatva néztek Mrs. Amhellre.

Tibor azonban nem volt meghatva. Nyugodt-
tan, hidegen fogott kezét Mrs. Amhellel, mikor
rákerült a bemutatkozás sora. Ő csak egy izlés-
telenül öltözött öregasszonyt látott benne...

Annál különösebb volt, hogy Mrs. Amhell
szemüvege mögül mindjárt nagy érdeklődéssel
nézett Tiborra, mint egy csinos tárgyra, ami
láthatólag tetszik neki.

A társalgás meglehetősen nehezen indult.

Mrs. Amhell ugyanis az első kérdésekre fur-
csa válaszokat adott, mintha félre értette volna
azokat. Bözse odafurakodott Erős Anna mellé és
suttogva kérdezte tőle Amhellné felé intve:

— Beszél magyarul...?

— Hogyne, hogyne... elég folyékonyan...

Nem az volt a baj! Mrs. Amhell egyideig hiú-
ságból leplezte, de aztán mégis el kellett árul-
nia, hogy kissé nagyot hall. Benyúlt a retikül-
jébe és elővette a hallócsövet.

Bakách papa ügyetlenül a másik oldalról sze-
gezte feléje a kérdést:

— Hogy méltóztatott utazni?

— Még csak 48 éves vagyok — felelte Mrs. Amhell kedves mosollyal és a másik füléhez illesztette a hallócsövet. Ebbe kiáltotta be most már Bakách papa egész belevörösödve a hazugságba:

— Nem is látszik annyinak!

Mrs. Amhell varázslatos egyéniségének és a hárommillió dollár ígézetének hatása alatt Bakáchék szinte megfeledkeztek a levélről. Bakách papának ugyan később eszébe jutott, de úgy vélte, hogy nem illik a vendéget sürgetni. Közben Régi néni izgalmaiban becsöngette a kölcsönkért, mindenes-lányt, aki elkezdett némán teríteni.

— Készítettünk kis vacsorát. Remélem, ve-lünk méltóztatik tartani...

— Diétán vagyok — szerénykedett Mrs. Amhell.

— Majd csak abból eszik, ami meg van engedve — buzdította Régi néni.

A vacsora megkezdődött, anélkül, hogy valaki a levelet említette volna. Mrs. Amhell valóban úgy viselkedett eleinte, mint aki diétán van. Alig evett valamit, csak piszkálta az ételeket, közben azonban egyre melegebb pillantásokat vetett a csinos fiatalemberre, aki szemben ült vele az asztalnál. Bakách Tibor nem viszonzta ezeket a pillantásokat, hanem hallgatagon, komolyan evett...

A töltöttkáposztánál azonban az özvegy elfeledkezett Tiborról, mert nagyon megragadta érdeklődését az étel. Ügylátszik, ilyet még nem

kóstolt Amerikában! Úgy belemelegedett az evésbe, úgy elkezdett falatozni, hogy az énekesnő meglökte a könyökével:

— Ne feledkezz meg a diétáról, édesem!

— Most már mindegy! — felelte Mrs. Amhell annyira elmerülve a töltöttkáposzta gyönyörűségébe, hogy egy pillanatra elfeledkezett még a hallócsőről is. Csak aztán jutott eszébe és a füléhez illesztve, odafordult Erős Annához.

— Mit mondtál, édesem?

Bakách papa ekkor már tűkön ült. Folyton a levél járt az eszében.

— Hát sose veszi már elő azt a levelet! — türelmetlenkedett magában.

A vacsoránál végre eszébe jutott Mrs. Amhellnek.

— Egy levelet hoztam a maguk számára Amerikából...

Elérkezett a nagy pillanat. Az övegy gyűrűs ujjai belemélyedtek a hatalmas retikülbe és előkotorták a levelet.

Minden pillantás a levélre szegeződött. Bakách Tibor is a borítékra pillantott és — mintha valami ördög piszkálta volna belülről — érthetetlen, makacs göggel jegyezte meg:

— Ez aligha szól nekünk! Bakács csével van írva...

(Amhell Krisztina megszeppent. «Az az ostoba Mácsi» — gondolta magában — «minek is íratam vele a levelet? Mindig elhibáz valamit...»)

De nem lett baj belőle. Bakách Mór, mintha nem is hallotta volna a fia megjegyzését, nyu-

godtan feltépte a borítékot és kirázta belőle a levelet. Utólag is megrázta kissé a borítékot, hátha kiesik belőle valami. Ő is arra gondolt, amire Régi néni, hogy esetleg dollárok vannak mellékelve...

De nem volt ott más, csak a levél. Bakách Mór olvasni kezdte. Régi néni és Bözse elfeledkezve minden illemről a háta mögé álltak, de Bakách papa elhessegette őket, inkább hangosan kezdte olvasni a levelet.

Valóban Rieger Jancsi írta. Arról értesítette szeretett rokonait, hogy az élete eddig változatos mederben folyt, kétszer nősült, egyidőben jól ment neki, de legutóbb nagy csapás érte, elvesztette a vagyonát és...

Bakách papa a levél többi részét már csak morogva olvasta. De mindnyájan jól értették. Azt írta Rieger Jancsi, hogy ha tudnának küldeni néki némi pénzt... esetleg hajójegyre, hogy visszajöhessen...

— Ez a levél nem nekünk szól — mondta Bakách Mór visszatéve a levelet a borítékba — ezt valami más Rieger írta. Mi ugyanis céhával írjuk nevünket és nem csével...

— Igazán nagyon sajnálom — mondta Mrs. Amhell, figyelmen kívül hagyva Bakách papa magyarázatát — nem tudtam, mi van a levélben... illetve, hehe... hogy mi nincs benne?... Ha tudtam volna, higgyék el, szívesen beletettem volna valamit... mondjuk, ezer dollárt...

Bakách Tibor felállt az asztal másik oldalán.

— De mi nem fogadtuk volna el egy idegen-

től — mondta hidegen — annyira még nem vagyunk...!

Mrs. Amhell különös pillantással nézett rá, de nem felelt semmit. A hangulat egészen elromlott. A vendégek búcsúzkodni kezdtek.

Régi néni engesztelőleg nyujtotta kezét az özvegynek.

— Azért legven máskor is szerencsénk...

— Hogyne, hogyne — válaszolta az özvegy és Tiborra nézett, — okvetlen eljövök...

Mrs. Amhell betartotta szavát, harmadnap újra megjelent. Ezen az estén végleg kiderült, hogy Tibor személye vonzotta a házba. Nemcsak azok az egyre forróbb pillantások bizonyították, amiket a fiatalemberre vetett, de a másik hölgy — Erős Anna — nyíltan is megmondta a családnak a kis hátsó szobában.

— Bakách Tibor úr rendkívül felkeltette Mrs. Amhell érdeklődését.

— Nagyon köszönöm a kitüntető érdeklődést — felelte Tibor, — de...

— Kérem, kérem — oszlatott el Anna minden kétséget. — Mrs. Amhellnek tisztességes szándékai vannak. Az amerikaiak nagyon erkölcsösek. A szerelmet rendszerint csak a házassági kereteken belül óhajtják...

— Ejha? — fűttyentett Bakách Mór.

— Na, de kérem — bosszankodott Tibor — ilyen képtelenség...!

Bakách Mór egyszerre izgatott lett és erőlyesen szólt rá a fiára.

— Ne használj ilyen szavakat. Miért képtelen-

ség? Mert nem elég szép? Fiam, hárommillió dollár még az ördög nagyanyját is megszépítenél

— Öreg! — kiáltotta a fiatalember kétségbeesetten — hát nem látják, hogy az anyám lehetne?

— Mit tesz az, hogy öreg! — sírta el magát Régi néni. — Én is öreg vagyok, mégis szeretsz. Gondolj rám is... Kigyógyíthatnám a köszvényemet!

— Régi néninek igaza van — mondta Erős Anna. — A fiatalok azt hiszik, hogy a szerelem minden. De ennél sokkal többet ér a becsülés. Ha becsüljük a házastársat, akkor jön a megszőkás és utána a szeretet. Azt hiszi, hogy egy idős nőt nem lehet megszeretni? Persze, a fiatal úr ezt nem tudja elképzelni, most még fáj neki a gondolat, mert bizonyára szerelmes...

Tibor arca lángvörös lett. Úgy nézett az énekesnőre, mintha meg akarná semmisíteni a pillantásával.

— De a szíve szerelmét el fogja felejtetni — folytatta Anna szilárdan. — Tudja, mennyi az: hárommillió dollár? Főréshvényese lehet az Ipari Banknak, vagy igazgatója, mindent elérhet, amit akar.

Tibor összeresztette. A nő észrevette és gyorsan folytatta:

— Vagy, ha nincs kedve komoly dolgokkal foglalkozni, utazhat, elmehet Párisba, Londonba, télen a Riviérára, a legelőkelőbb szállodákban fog lakni, áramvonalas autója lesz...

Egy hang felsírt a sarokban. Észre sem vették,

hogy Bözse is oda sompolygott a bátsó szobába és hallgatta a titkos tanácskozást.

— En is beiratkozhatnék az Iparművészetirel

Még Adorján bácsi is megjelent. Ő nem szólt semmit, nem mert szólni, csak sóvár pillantást vetett Bakách Mór nadrágjára, mely már épp elég fényes volt a számára és utána Tiborra emelte fel könyörgő pillantását.

— Hát mindnyájan megőrültetek!? — kiáltott fel Tibor kétségbeesetten.

— Nono, — csitította Erős Anna — nem kell idegeskedni. A fő, hogy ne mulasson elutasító magatartást... Hagyja őt legalább reménykedni.

— Igen! — visszhangozta a családi kórus. — Ennyit igazán megtehetsz értünk.

— Erős Anna félrehúzta Régi nénit.

— Engedjék meg, hogy én beszéljek a fiúval. Majd én meggyúrom.

— Gondolja, hogy rá tudja beszélni? — kérdezte Régi néni csüggedten.

— Ha bizalmasan beszélhetek vele, egész biztosan.

— Előre is köszönjük — rebegte Régi néni.

— Nincs mit. Főleg Mrs. Amhell kedvéért teszem. Neki nagyon megtetszett a fiatalúr...

Régi néni intett a család többi tagjának, akik diszkrétén félrevonultak, mialatt Anna a sarokba húzta Bakách Tibort.

— Mondja csak Bakách úr? — kezdte a rábeszélést — nem volna kedve utazni?

— Hová?

— Ahová akar. Az egész világ nyitva áll,

mint egy nagy játszótér, ha az embernek annyi pénze van. Gondolja el, hárommillió dollár...

— Az tényleg sok pénz — mondta Bakách Tibor — és én szeretnék utazni is. — Melyik pesti ember ne szeretne!

— Hát akkor?

— Én álmodoztam utazásról, de olyan másként képzeltem el...

— Másként? Úgy akarja mondani, hogy mással...?

Tibor lehajtott a fejét.

Anna megértően mosolygott.

— Avval, akibe szerelmes, ugye?

Tibor most sem felelt. Erős Anna egész közel hajolt hozzá, úgy kérdezte.

— Nagyon szerelmes belé?

— Nem is szerelem az, kérem — sóhajtott Tibor — olyan reménytelen! Csak álom. Mondhatnám: ábránd. Talán azért is olyan gyönyörű.

— Szóval nem volt maguk között semmi? érdeklődött Anna — Maga csak egyoldalúlag rajong érte?

— Kizárólag! — felelte Tibor bánatosan — és most még reménytelenebb az ügy, mint valaha.

— Miért?

— Mert egyszer beszéltem vele. És beláttam, hogy ő egy más világból való!...

— Nono — szólt közbe Anna csípősen — ő talán angyal?

— Nem, kérem — emelkedett Tibor melle

mély sóhajjal — ő tündért Sajnos, nem hiszem, hogy még valaha beszélek vele az életben.

— És maga azért továbbra is szerelmes belő? Olyan nagyon szereti?

— Nem tudom megmondani, mennyire — vallotta be Tibor — ilyesmire nincsenek szavak. Ilyesmit csak érezni lehet! . . . Csak úgy zenél az emberben

— Mintha Schubert komponálta volna, ugye? nevetett Anna. — Dal szöveg nélkül. Pedig könnyű lenne szöveget találni hozzá!

— Hogyan? — bámult el Tibor

— Hárommillió dollár lenne a legszebb szöveg. Ennyi pénznek kevés nő tud ellentállni. Valószínűleg a maga tündére sem!

Tibor meghökkenve hallgatott egy pillanatra . . . Aztán bizonytalanul rebegett:

— Úgy tetszik gondolni, hogy meghódíthatnám?

— Játszva — nevetett Anna. — Amint olyan gazdag ember lesz magából, ő sem lesz többé elérhetetlen álom . . . Persze, az út Mrs. Amhell vezet keresztül. Legyen kedves hozzá. Kérje meg a kezét!

— Most rögtön? — ijedezett Tibor.

— Azonnal — biztatta Anna. — Mrs. Amhell amerikai nő. Nem ijed meg a gyorsaságtól . . . Na, menjen oda hozzá és viselkedjék okosan . . .

— Megpróbálom — felelte elszántan Tibor.

Mikor megint visszakerült a szalonba az özegety mellé és Mrs. Amhell megfogta titokban a

kezét, Tibor összerázkódott, de nem vonta el a kezét.

Mrs. Amhell ettől fogva — mintha valami megszállta volna — olyan különösen viselkedett, mint aki egyenesen meg akarja útáltatni magát. Határozottan közönséges volt. Megpaskolta a fiatalember arcát és azt mondta neki:

— Kis pofám!

A vak is láthatta volna, hogy Bakách Tibort ez útálattal tölti el. Mrs. Amhell azonban, mintha csak gyönyörűséget okozna neki, hogy a fiút kínozza, még ismételte is. Mikor pedig látta, hogy a fiatalember kezd belefásulni a dologba, újabb ellenszenves dolgokat talált ki. Köhögött, a derekát tapogatta, kijelentette, hogy hexenschussa van és belekapaszkodott Tiborba, hogy segítsen neki felállni. Közben kellemetlen, csámcsogó hang hallatszott a szájából...

Ezzel szemben a másik oldalról Erős Anna állandóan bátorította Tibort.

— Kártyázhat, lovaspólót játszhat, yachtot vehet... — súgta a fülébe, majdnem hangosan, mert nem kellett attól félni, hogy a nagyothalló özvegy meghallja...

Tibor az özvegy után nézett, aki az akvárium felé ment, hogy megnézegetse a kis, édes aranyhalakat. Őt, a nagy aranyhalat, érdekelték a kicsik...

— Micsoda alakja van — szörnyedt el Tibor — micsoda vonalak!

— Mit törődik a vonalaival! — súgta Anna.
— Az áramvonalas autóra gondoljon...

Az öreg Bakách sem állta meg, hogy ne szóljon egy jó szót Mrs. Amhell érdekében. Ahogy elment a fia mellett, odahajolt hozzá és a szája mellé ernyőzve a tenyerét, súgta neki:

— Szamárl! Ez a vén banya úgy sem fog már soká élni...

Mrs. Amhell megfordult az akváriumnál és útálatos mosollyal jött vissza a fiatalember felé.

— Nem bírom! — nyögte Tibor.

— Dehogy nem — súgta Anna a fülébe — gondoljon arra a nőre, akibe szerelmes. Képzelve azt oda a helyébe...

Tibor nem felelt. Hirtelen, mint aki fejest ugrik a hideg vízbe, elhatározta magát. Az özvegy a közelükbe ért.

Bakách Tibor odaállt eléje lesütött szemmel.

— Asszonyom — mondta — talán kissé váratlan... de... szabad megkérnem a kedves kezét?

*

A taxiban Erős Anna elkezdett kacagni.

— Hát így néz ki az ideális szerelem!... Az ideálista ifjúról kiderül, hogy kis csirkefogó... Községes hozományvadász...

Odafordult a mellette ülő Amhell Krisztinához.

— Irma, édesem, most légy szíves, add meg az ezer pengőm, amivel tartozol és az ezer pengőt, amit nyertem tőled.

— Nem — mondta Almássi Irma összeszorított szájjal — nem adom. Még nem vesztettem.

— De hiszen megkérte a kezedet.

— És én ígent mondtam. De az még nem házasság. Még visszatáncolhat. Háttha az utolsó pillanatban meggondolja magát! A fogadás házasságra szólt. És semmiféle házasság addig nem érvényes, amíg „konzumálva“ nincs. Ez a jogi helyzet. Kérdezz meg akármilyen ügyvédet!

— Nem kérdezem! Úgysem lehet többet bizonyítani! Nem mehetsz el az utolsó pillanatig! Megnyertem a fogadást.

— Nem nyerted még meg.

— Hát mit akarsz? Nem lehet tovább folytatni. Amhell Krisztina nem mehet feleségül ehhez a fiúhoz!

— Mért nem? — sziszegte Almássi Irma makacsul. — Elárulom neked, hogy ez a név nem véletlenül jutott eszembe. Amhell Krisztina ugyanis a polgári nevem... tehát...

— Meg vagy örülve, Irma! — képedt el a másik — meddig akarod vinni ezt a tréfát? Csak nem akarsz feleségül menni hozzá?

— Én nem — felelte halkán, makacsul Irma — menjen hozzá feleségül az öreg Amhell Krisztina!...

III.

— Mit tettem?

— Bolondot tettél, édesem. Mondtam, hogy ne lovagold bele magadat túlságosan ebbe a dologba.

Amhell Krisztina a fejét fogta. A hotelszobában ült a pamlagon és a halántékát tapogatta. Úgy látszik, az ősz paróka nyomta a fejét, mert le-

tépte és megvetéssel hajította az ágyra. A magasnyakú ruhát is felszakította, hogy szabadon lélegezhessen. E pillanatban nehéz lett volna a korát megállapítani. Most nem látszott sem Amhell Krisztinának, sem Almássi Irmának. Olyasforma állapotban volt, mint a lepke, mielőtt kitér a gubóból...

A fotel karfáján ott feküdt a fátyol, mely az arcát borította az anyakönyvvezető előtt.

— Ilyen örültség! — fakadt ki bosszúsan.

Erős Anna fel és alá járt a szobában, mintegy hivatalos komolysággal. Ő tanu volt a polgári esküvőn és most is mint tanu jelentkezett. Azért jött fel a hotelszobába, hogy meggvőződjék a házasság konzumálásáról és bevasalja a barátnőjén az ezer pengő tartozást és a másik ezer pengőt, amit a fogadáson nyert.

Elvégre a fogadás — fogadás. Két olyan nő állt itt egymással szemben, akik bridgezni szoktak és akikben égett a hazard szellem.

Erős Anna azonban e pillanatban még nem nyerte meg a fogadást. Legnagyobb meglepetésére Amhell Krisztinát egyedül találta. Bakách Tibor ugyanis a szertartás után valami kifogást motyogva, elsietett, azzal az ígérettel, hogy majd később visszajön.

De még mindig nem jött meg. Pedig már este kilenc felé járt az idő...

Amhell Krisztina az ajtóhoz ment és ráfordította a kulcsot, nehogy a váratlanul visszatérő fiatal férj meglephesse, aztán nagy megkönnyebbüléssel kiszedte blúza alól a tömést, ami majd

megfojtotta. Most már valamivel jobban hason-
lított Almássi Irmára.

— Örültség — morogta közben — magam sem
értem, hogy jutott a dolog idáig?

— No, látod — mondta Erős Anna diadalma-
san — úgye most arra gondolsz, hogy inkább
megfizetted volna a kétezer pengőt ...!

— Igen — sóhajtott Irma — inkább adós
maradtam volna a kétezer pengővel ...

Töprengve nézett maga elé.

— De mindenáron nyerni akartam. Folyton
arra számítottam, hogy az a csirkefogó meggon-
dolja a dolgot. Talán megtorpan az anyakönyv-
vezető előtt ... De nem!

Szégyenkezve, mint a megvert ellenség mente-
getődzött.

— De láthattad, hogy küzdöltem az utolsó
pillanatig!

— Láttam — bólintott Anna.

— Mindent megpróbáltam, hogy visszaretent-
sem! Úgylátszik, mégsem tudtam elég utálatos
lenni. Pedig azt is bevallottam, hogy mozgatható
hamis fogaim vannak! ... Mit mondtál te annak
a fiúnak? Mivel bolondítottad el, ami olyan el-
szánttá tette?

— Az az én titkom — mosolygott Anna —
mindegy! Megnyertem a fogadást!

— Még nem. Hátha nem jön el ...!

Remény csillant fel a szemében.

— Mit szólnál hozzá, ha nem jelentkeznék
többé? Ha megszökne? Feleségül vette az öreg
Amhell Krisztinát, az még csak ment valahogy.

De szeretni is, ahhoz már bátorság kell! Látod, ahhoz már nincs mersze, hogy konzumálni próbálja ezt a házasságot...

Erős Anna fölényesen legyintett.

— Ne reménykedj! Inkább azon törd a fejed, hogyan fogsz kimászni ebből a házasságból?

— Magam sem tudom.

— Látod, látod! Hogy tehetnél ilyesmit?

Almássi Irma csüggedten nézett maga elé.

— A Jó Isten tudja! El voltam keseredve — a báró miatt! Nem kell neked magyaráznom, az idegeimre ment a huza-vona a báróval. És aztán nagyon beleestem ebbe a dologba. Izgatott a kíváncsiság, hogy ez a fiú igazán szeret-e? Olyan szerelmes volt belém... olyan halálosan szerelmesnek látszott...

— Hogy közben te szerettél belé!

— Ugyan kérlek, hogy képzelsz ilyesmit! Csak meg akartam tanítani, kis leckét akartam adni a csirkefogónak! Az utolsó percig nem gondoltam komolyan, hogy elmegyek vele az anyakönyvvezető elé, mint Amhell Krisztina. Aztán az jutott eszembe, hogy onnan is visszafordulhatok az utolsó percben. Azt akartam elérni, hogy ő rettenően vissza. De nem! Megesalt a nyomorult gazfickó!

— Vigasztalódj. Velel csalt meg téged.

— Nem velem. Amhell Krisztinával. A dollárokkal. Az anyakönyvvezető előtt ostoba düh fogott el. Azt képzeltem magam elé, hogy amikor majd szerelmesen közeledik hozzám — nem hozzám, Amhell Krisztinához — hogy konzu-

málja a házasságot, akkor a szemébe vágom a hallócsövet...

— Az nagyon kemény. Nem sajnáltad volna szegényt?

— Akkor a legyezőt, vagy keztyűt, ami éppen a kezembe lesz...

— És leleplezed magad!

— Dehogyan leplezem le magam. Csak nem szégyenítem meg Almási Irmát. Őt szégyenítem meg, a nyomorult csirkefogót, aztán elválok tőle. És sose fogja megtudni, hogy ki volt a felesége.

— Irma... drágám... — mondta Erős Anna gyöngéden. — Te megégetted magad. Szerelmes lettél ebbe a fiúba...

— Nem, nem... — tiltakozott Irma bágyadtan. A szeme nedvesen fátyolos lett.

— De ha bele is szeretted! — folytatta Anna lágyan, szinte anyai okoskodással — mért kellett azért férjhez menni hozzá? Hiszen független vagy. Az övé lehettél volna...

— Hogy képzeled azt! — kiáltotta Irma felháborodva, — hogy odaadtam volna magam nekil... Azok után, hogy megcsalt a gazember?

Elfordult restelkedve. Érezte, hogy az arca piros lett a felindulástól és ki tudja még mitől? Ki tudja, milyen elképzelés jelent meg a szeme előtt? De aztán lehiggadt. Remény csillant meg a szemében.

— Látod, nem jön. Még kiderül a végén, hogy hű hozzám. Nem tudja rászánni magát, hogy megcsaljon — Amhell Krisztinával...

Ebben a pillanatban szinte feleletként a sza-

vára, megszólalt az ágy melletti kis asztalkán a telefon.

— Nem jön? — mosolygott Anna. — Látod már jelentkezik...

Almássi Irma odament a telefonhoz és felvette a kagylót. Az arca halvány lett, ahogy hallgatta, aztán izgatott pirosság öntötte el. A végén annyit mondott, köszönöm és letette a kagylót.

— Ki beszélt? — kérdezte Anna. — Úgy-e ő az?

— Nem — mondta Almássi Irma és lázasan kezdte ledobálni magáról a ruhát. Kacagott. Beszaladt a fürdőszobába és mosakodni kezdett. Aztán előkapott egy bőrröndöt, amiből nevetve, trillázva estélyi ruhát rántott elő. Pillanatok alatt öltözködött, pillanatok alatt lett szép. Az estélyi ruha szabadon hagyta a vállait, még pántok sem takarták el a fehér bőrt, úgy emelkedett ki a teste a selyemből, mint egy kíváncsi gyümölcs, melynek héja itt-ott le van fejtve...

— Mi az? Mi történt? — riadozott Erős Anna. — Mondd meg már, mi történt? Ki telefonált?

— Málesi. Azt mondta, hogy Bakách Tibor megjelent a házban. Mindenáron beszélni akart velem. Málesi közölte, hogy nem vagyok otthon, hangversenyre mentem. Tibor kijelentette, hogy megvár. Most fel és alá jár a ház előtt. Mit szólsz hozzá?

— Hallatlan! Itt hagyja újdonsült feleségét és elmegy olyan személyhez...! Persze, te most rohansz haza!

— Rohanok? Milyen szavakat használsz, édes

sem! Természetesen haza megyek, elvégre nem hallgathatom éjjélíg a hangversenyt. És ha Tibor még ott van, beszélek vele. Meghallgatom, mi mondanivalója van. Mit tud felhozni mentségére?

— Veled menjek?

— Fölösleges, édesem. Ezuttal nincs szükségem tanura...

*

A taxi megállt a budai villa előtt.

A művésznő kiszállt belőle és szórakozottan fogadta az utcán sétáló fiatalember köszönését, aki udvariasan megemelte előtte a kalapját.

— Művésznő... beszélni szeretnék önnel.

— Ilyenkor? Ebben a kései órában?

— Nagyon fontos elhatározás előtt állok... és szeretném a véleményét... Okvetlen beszél-nem kell önnel.

— Jó, hát jöjjön be néhány pillanatra...

A szobalány elszedte a fiatalember felöltőjét, kalapját és Tibor megint bekerült a modern berendezésű szalonba, amelyet az állólámpa világított meg. Bakách Tibor zsakettben feszengett, még mindig abban, amiben a nap folyamán az anyakönyvvezető előtt állott.

— Cigarettát, Bakách úr? — tett eléje egy ezüst dobozt a színésznő.

A fiatalember nem nyúlt a cigarettához.

— A multkor már bizalmasabb volt hozzám, művésznő — mondta szomorúan — Tibornak hívott.

A művésznő elmosolyodott.

— Milyen elegáns ma este, Tibor! Jól áll ma-
gának a zsakett. Hol volt benne?

A fiatalember bánatosan lehajtotta a fejét.

— Esküvőn.

— Csak nem a saját esküvőjén? — kérdezte
a művésznő meglepetten.

Tibor nem is felelt szóval, csak néma, komoly,
fejbólintással. Ettől Almási Irma arca is elko-
molyodott.

— Úgy? — mondta élesen és a hangja külö-
nösen rezgett — ez kissé meglepő... a fehér ró-
zsák után... ahogy hozzám közeledett... nem
vártam volna.

Tibor kétségbeesett mozdulatot tett a kezével.

— Legalább szép az illető? — folytatta Irma
— szebb, mint én?

— Nem — felelte Tibor komoran — öregl
Csúnya. Egy gazdag amerikai asszony. Nem te-
hetek róla, de...

Almási Irma nem hagyta kibeszélni. Gúnyo-
san süvített közbe a hangja.

— Nagyon helyes! Ez az ideális szerelem...
Ez az a szerelem, amiről nekem akart beszélni,
de nem tudott, mert „azt nem is lehet szavakban
kifejezni“... És én még arra gondoltam, most
már bevallhatom, hogy meghallgatom magát!...

— Oh! — kiáltotta Tibor kínlődva és felállt
— nem bírom... szégyenlem magam... olyan
csúnya az egész dolog... azért jöttem magához,
hogy segítsen rajtam...

Tépelődve nézett maga elé, tusakodott magá-
ban és tört szavakban szakadt fel belőle:

— Mi közöm nekem Régi néni köszvényéhez! Mi közöm Adorján bácsi ruháihoz?... Szenvedjenek, ha én is szenvedek...

— Mit beszél? — kérdezte Irma csodálkozva. Pedig belül már mosolygott. Oly kitűnően játszott, mint még soha.

— Semmit. Fontos elhatározás előtt állok...

— De hiszen már megvalósította az elhatározását. Megesküdött.

— De el akarek válni... Kijózanodtam a kábulatból, amit belebeszéltek a fejembe. Nem kell! Egy percig sem leszek vele. Most vár... Csak várjon! Menjen el, vigye a pénzét, nem kell...

— Hát mi kell, Tibor? — kérdezte a színésznő lágyan és közelebb lépett a fiúhoz. Gömbölyű, fehér karja a zsakett válla köré csúszott. Az ajka szétnyílt, mint piros virág, amelyre eső után a nap melege áradt és harmat fénylik rajta. A két csillogó ajak közül forrón áradt a lehelet a fiú felé.

— Én kellek?

A két fej összecsuklott. Tibor testén villanyáram zuhogott keresztül, végigvonaglott a szemétől a lábujjáig, megrázta és rekedtté tette a hangját:

— Szeretem — lihegte.

De ez nem volt elég.

— Nagyon szeretsz?

Ujabb csók következett. Ezután már biztosabban, sőt teljes határozottsággal hangzott Tibor hangja:

— Imádlak...

Valami megzörrent a zsakettben. Tibor benyúlt a belső zsebébe és előhúzott egy levelet.

— Mi az? — kérdezte Irma.

— Annak a nőnek írtam...

— Mi van benne?

Tibor felnyitotta és olvasni kezdte. Az volt benne, hogy Mrs. Amhell ne várjon rá. Nem valóok egymáshoz és jobb, ha most elválnak, amikor még nem történt semmi. Ő beleegyezik mindebben, természetesen nem reflektál semmire.

Hideg és udvarias levél volt, de kegyetlen...

— Ezt elküldöm — mondta Tibor vérszomjasan — most mindjárt! Kiszaladok az utcára. Hol a legközelebbi postaláda?

Kintről halk csöngetés hallatszott. A kapu csengője berregett. Tibor nem hallotta, de a színesznő nyugtalan lett.

— Hagyd azt a levelet... Nem sürgős!

— De igen! Legjobb tülesni rajta. Kimegyek. Fel akarom adni, mielőtt...

És forró pillantással nézett a nőre, türelmetlenül, szerelmesen.

— Add ide, kiviszem. Majd Málesi feladja.

Az előszobában suttogva fordult Málesihoz.

— Ki az?

— A báró.

— Mondd meg neki, hogy nem fogadom.

— Már megmondtam neki, de nem akar elmenni. Okvetlen beszélni akar veled.

— Te, Irma — halkította meg a hangját Málesi — a báró egész megváltozott. Ügylátszik, mióta nem találkoztatok, rájött, hogy mégsem

tud nélküled élni. Virágot hozott és olyan szerelmes, mint egy diák. Célzásokat is tett...

— Milyen célzásokat?

Málcsi hangja titokzatossá vált:

— Irma, a báró azért jött, hogy feleségül kérjen!

— Késő — mondta Almási Irma hidegen.

— Gondold meg — suttogta Málcsi izgatottan

— talán mégis lehet valamit csinálni... titkos, gyors válással... Fülöpnek nem kell tudni...

— Nem — rázta meg a fejét Almási Irma.

Bentről énekszó hallatszott. Tibor kezdett odabent valamit dudolni.

— Hallod? — mondta Irma és egyszerre valami kimondhatatlan boldogság szakadt a szívére, olyan nagy boldogság, ami fájt — és az ott bent énekelt. Énekelt és nevet, amikor eldobott a kedvemért hárommillió dollárt...

Nedves lett a szeme, de hősiesen mosolygott mellé...

— Én is eldobhatok néhány millió pengőt...

— Igen — motyogta Málcsi — csak hogy a dollárok nem léteztek, az a néhány millió pengő pedig megvan...

— Menj ki és mondd meg a bárónak, hogy menjen a pokolba!...

Visszament a szobába.

— Feladtam a levelet, drágám.

Odasímult a fiú karjaiba, akinek széles nevetés ragyogott fel az arcán.

— Mit nevetsz?

— Elképzelem — mondta Tibor — milyen

arcot fog vágni a vén banya, mikor holnap megkapja a levelet...

Ezen Almássi Irma is jóízűen nevetett.

— Képzelem...!

Aztán a rekamiéra heveredett, kinyult fehér karjával az állólámpa felé és nehogy báró kis-torjai Vezekény Fülöpnek eszébe jusson még egyszer csöngetni, eloltotta a villanvt.

VÉGE.

REJTETT NYOMOKON

a címre a *Világvárosi Regények* következő regényének, amelyet

GÖRÖG LÁSZLÓ ÉS JUHÁSZ LAJOS

írt. A regény egy izgalmas bűnesetet ír le, amely olyan tökéletesen és alaposan leplezett, hogy eleinte nem is gyanakszanak bűnre, de később annál feszültebb légkörben bontakoznak ki egy kettős gyilkosság részletei. A páratlanul szellemes nyomozás fordulatai végig lebilincselik az olvasót.

A 262. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Szállóige, Petőfi-vers címe
10. Cári parancs
11. Földrepótyan
12. Görög törzs
13. Szétdobál
14. Kicsinyítő rag
15. Ismeretlen valaki
16. Sajnál
18. Falusi ruhadarab
19. Drágakő
21. Szintén
23. Ős
24. Volt vezérkari főnök
25. Eszköz
27. Virágok
29. Főzelék
31. Tévedni ilyen dolog
32. Táplál
33. LBU
34. Tejvállalat monogramja
35. Fedd
36. Lankásodik
37. Patkóban ilyen a legjobb
38. Kívül
39. H
40. Névelő fordítottja
42. Sikertelenül működik
43. Tartó
44. Távozott
46. Olasz üdülöhely

FÜGGŐLEGES:

1. Arany-versből kiragadott idézet
2. Kép, görögül (szentkép)
3. Eső utáni lucok
4. Azonos betűk
5. Lakat alá tesz
6. Francia férfinév
7. Hívó szó
8. Költőszó
9. Tyúk tájszólással
13. Keskeny
16. Szín
17. Hóhér teszi
20. Tűzhányó torka
22. Átellenbe
- 23-a. Állatkert Berlinben
26. Elrejtőzött
27. „Pir” anagrammája
28. Játékpénz fon.
30. Cikk
34. Király, angolul
37. Betegkoszt
38. Olajozza
39. Merre?
41. Angol sörfajta
42. Ipari nővény
43. Számnév
45. Magyar Tudományos
46. Egyiptomi isten

A 261. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vizszintes: 1. A varga maradjon a kaptafánál, 10. Zalán, 11. Aludj, 12. Ilona, 13. Jarno, 14. DL, 16. In, 18. Táj, 21. Megteremtik, 24. Aga, 25. Hal, 26. Iza, 27. Jé, 28. Kemal, 29. ZP, 30. PSA, 32. Rad, 33. Hat, 34. Szivaráruda, 35. Nos, 36. Or, 40. Rá, 41. Leint, 44. Braun, 46. Gárda, 47. Várna.

Függőleges: 1. Az idő majd szolgál tanácsal, 2. Vall, 3. A 16, 4. Ránt, 5. GNA, 6. Maj (Jam), 7. Alak, 8. Rur, 9. Adm, 15. Máramaros, 17. Iga, 18. Teherán, 19. Jeladás, 20. Eti, 22. Egész, 23. Izzad, 31. Air, 33. Húr, 37. Reál, 38. Inda, 39. Srác, 40. Runa, 42. Irt, 43. Tan, 44. BVC, 45. Ars.

262. számú keresztrejtvény

1	2	3	4		5	6	7	8	9	T
10				■	11					
12			■	13				■	14	
15		■	16				■	17	■	
	■	18				■	19		20	
21	22	■	23		■	23a	■	24		
25		26		■	27		28			
29				30						
31						■	32			
33			■		■	34		■	35	
35				■	37				■	
	■		■	38				■	39	
40	41	■	42				■	43		
44		45				■	46			
→										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény.

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertiész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozs-vári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Adám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozsay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János.

Az utolsó 25 szám a következő:

- 238. GÖRÖG LÁSZLÓ: Mesél a halott.
- 239. CSÖNDES GÉZA: Daldo doktor könnye.
- 240. BENDI IMRE: A filmreklám
- 241. TERNAY ISTVÁN: Az egri nő.
- 242. IFJ. LOVASZY MARTON: Soha ilyen éjszakái
- 243. GÖRÖG LÁSZLÓ: Aruló tüzek
- 244. GOSZTONYI ADÁM: Oh, Hollywood!
- 245. FORRÓ PÁL: Úrilány a zongoránál
- 246. GÁRDOS FERENC ÉS KOLOZSVÁRI ANDOR: Halálos öveng.
- 247. CSÖNDES GÉZA: A kabinoslány.
- 248. LELESZY BÉLA: A láthatatlan lasszó.
- 249. TERNAY ISTVÁN: Buddha csodatétele.
- 250. ÁKOS MIKLÓS: A hajnali tolvaj.
- 251. NÓGRÁDI BÉLA: A züllött nő.
- 252. URAI DEZSŐ: Az ördögfilm
- 253. GOSZTONYI ADÁM: A vészmadár.
- 254. CSÖNDES GÉZA: Az úri gyilkos.
- 255. LELESZY BÉLA: A fekete musztáng.
- 256. DOBÓ IVÁN: A sasok klubja.
- 257. GÖRÖG LÁSZLÓ: Nincs pardon.
- 258. FORRÓ PÁL: Asszonyom, fizessen.
- 259. SZEREDI S. GUSZTÁV: Három mesterfogás.
- 260. ERDŐDY JÁNOS: Egy ország cladó.
- 261. ÁKOS MIKLÓS: A bűnbak.
- 262. GOSZTONYI ADÁM: Egy fogadás története.

